

РЕШЕНИЕ

№ 570

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20211110209577 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от М.А.Г., ЕГН ***** чрез нейния упълномощен процесуален представител – адв. К. М. от САК срещу наказателно постановление № 577271-F582345/14.05.2021 г., издадено от Д.С.Т. – директор на офис „Младост“ при ТД на НАП-София, с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ, обн. в ДВ бр. 95 от 24.11.2006 г., в сила от 01.01.2007 г./ ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 45 878,60 лева /четиридесет и пет хиляди осемстотин седемдесет и осем лв. и шестдесет ст./ за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДДФЛ.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, както и за некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостна отмяна на оспореното НП като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призована, представлява се от адв. К. М. от САК, с пълномощно по делото, която

поддържа жалбата и изложените в нея съображения. В допълнение са представени писмени бележки. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от юрк. Н.Н., с пълномощно по делото. Последната пледира за неоснователност на жалбата и за пълна доказаност на твърдяното административно нарушение, в каквато насока изтъква конкретни аргументи. Представени са и писмени бележки. Отправена е молба за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят М.Г. е управител и едноличен собственик на капитала на търговско дружество „***** ЕООД, ЕИК ****. На 17.12.2019 г. била възложена ревизия на търговеца от органите по приходите, в хода на която от представляващия са изискани и представени счетоводна документация, решения на едноличния собственик на капитала и разходни касови ордери.

От анализа на приобщените при ревизията книжа е установено, че в периода от 11.01.2015 г. до 18.11.2016 г., с 26 отделни решения на едноличния собственик на капитала, подробно описани в АУАН и НП, са фиксирани допълнителни парични вноски за кредитиране на търговското дружество в общ размер на 458 786 лв., част от тях внесени с приходни касови ордери, в които като основание за плащането е посочено „временна финансова помощ“,

а останалите – по банков път.

Според административните органи процесни парични средства произтичат от сключени договори за заем, доколкото за отчетните 2015 г. и 2016 г. търговско дружество „***** ЕООД е със счетоводен резултат печалба, като към момента на проверката същите не са били възстановени.

При извършена справка в информационната система на НАП е установено, че за 2018 г. жалбоподателят Г. не е подала годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ в срок до 30.04.2019 г. и не е декларирала предоставените от нейна страна на търговско дружество „***** ЕООД парични заеми през 2015 г. и 2016 г. и непогасените остатъци от тях към края на данъчната година, надхвърлящи 40 000,00 лв.

С акт за установяване на административно нарушение № F582345/09.12.2020 г., съставен от Д. Г. ИВ. – ст. инспектор по приходите в ТД на НАП-София и в присъствието на свидетелите А.Х.Х. и С.Д.Т. е констатирано, че жалбоподателят М.Г. не е подала годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ в срок до 30.04.2019 г. и не е декларирала предоставените от нейна страна парични заеми през 2015 г. и 2016 г. на търговско дружество „***** ЕООД и непогасените остатъци от тях към края на данъчната година в общ размер на 458 786 лв.

В акта е отразено, че с демонстрираното бездействие на 02.05.2019 г. е нарушена разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДДФЛ, като препис е връчен на упълномощен представител на въззивника в деня на неговото съставяне.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 577271-F582345/14.05.2021 г. от Д.С.Т. – директор на офис „Младост“ при ТД на НАП-София, с което на основание чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя М.Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 45 878,60 лева /четиридесет и пет хиляди осемстотин седемдесет и осем лв. и шестдесет ст./ за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДДФЛ.

Препис от оспореното НП е връчен на 08.06.2021 г. на упълномощен представител на въззивника, видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна

инстанция, е депозирана в законоустановения 7-дневен срок чрез наказващия орган на 16.06.2021 г., видно от поставения печат върху същата.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от постъпилите заповеди за назначаване, съответно оправомощаване на актосъставителя и наказващия орган. Доколкото на етапа на съдебните прения адв. М. оттегля възражението, че оспореното НП не е подписано от неговия издател, съдът не намира за необходимо да обсъжда посоченото оплакване, което поначало се опровергава от показанията на свидетелите Д.И. и Пламен Георгиев.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелства, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. В тази връзка, макар да не е релевирано като изрично възражение в жалбата, липсата на конкретизация на

мястото на процесното нарушение не накърнява правото на защита на привлеченото към отговорност лице, имайки предвид, че същото е изводимо от естеството на вменената дейтелност, свързана с неподаване на ГДД по чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ в компетентната ТД на НАП-София. По отношение на доводите, че жалбоподателят Г. е била нередовно призована за съставянето на акта, това обстоятелство по никакъв начин не ограничава правата ѝ, доколкото препис от АУАН е връчен на неин упълномощен процесуален представител, което от своя страна е позволило да се запознае с възведеното „административно обвинение“ и да организира адекватно и пълноценно своята защита. Ирелевантно е и оплакването, че в НП са цитирани документи, които не са били предоставени на въззивника, тъй като съдебната фаза заема централно място в процеса, поради което Г. и адв. М. разполагат с безпрепятствена възможност да се запознаят с инкорпорирания по делото доказателствен материал и да релевират своите искания, бележки и възражения на етапа на съдебното следствие.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 2-годишен срок от извършване на твърдяното нарушение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на юридическата отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника М.Г. е ангажирана за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДДФЛ, като на основание чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 45 878,60 лева /четиридесет и пет хиляди осемстотин седемдесет и осем лв. и шестдесет ст./.

При съвкупната преценка и интерпретация на приобщения по делото доказателствен материал, настоящият съдебен състав намира, че актосъставителят и наказващият орган са достигнали до погрешно формиране

по вътрешно убеждение антиципирани правни изводи, касателно подвеждането на установените в хода на административнонаказателното производство фактически положения под приложимия материален закон, доколкото предоставените от въззивника Г. парични средства на търговско дружество „***** ЕООД не произтичат от сключени договори за заем, а представляват допълнителни парични вноски по смисъла на чл. 134, ал. 1 от Търговския закон /ТЗ/ и като такива не подлежат на деклариране по реда на чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ.

Съгласно разпоредбата на чл. 134, ал. 1 ТЗ по решение на общото събрание за покриване на загуби и при временна необходимост от парични средства съдружниците могат да бъдат задължени да направят допълнителни парични вноски за определен срок. При еднолично дружество с ограничена отговорност, въпросите от компетентността на общото събрание се решават от едноличния собственик на капитала /арг. от [чл. 147, ал. 2 ТЗ](#)/. Касае се за способ на вътрешно дружествено кредитиране чрез който съдружниците, съответно едноличният собственик на капитала подпомагат дружествената дейност и способстват за нормализиране на финансовото състояние на търговеца, както и за преодоляване на възникнали икономически трудности с временен характер. Фактическият състав за възникване на правоотношение за предоставяне на допълнителни вноски включва три обособени елемента, а именно: 1.) необходимост от покриване на загуби; 2.) временна необходимост от парични средства и 2.) решение на общото събрание на съдружниците /или на едноличния собственик на капитала/ за предоставяне на допълнителните парични вноски.

В контекста на изложените принципни разсъждения, противно на застъпената позиция от наказващия орган и на дадените вътрешноведомствени указания на органите по приходите, този съдебен състав намира, че законодателят не е поставил изискване за кумулативното наличие на първите две условия, тъй като същите са алтернативно дадени /в този смисъл вж. **решение № 7219 от 31.05.2018 г. по адм. д. № 717/2018 г. по описа на ВАС, I о., докладчик-съдия Мадлен Петрова**, както и Герджиков, О. **Коментар на Търговския закон. Книга Втора. Член 113-157. С., 2000, с. 446/**. Предназначението на допълнителните парични вноски при необходимостта от покриване на загуби е да се избегне откриването на производство по несъстоятелност на дружеството в хипотезата на

свърхзадълженост по смисъла на чл. 607а, ал. 2 ТЗ, докато при втората предпоставка, макар активите на дружеството да надхвърлят неговите задължения, то е изпаднало във временна ликвидна криза т.е. не е в състояние за определен период от време да покрие своите изискуеми задължения по търговски сделки, публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, задължение по частно държавно вземане или задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца, като целта на допълнителните парични вноски в този случай е да се избегне откриването на производство по несъстоятелност в хипотезата на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ.

На следващо място – в теорията и съдебната практика се приема единодушно, че макар правоотношението по предоставяне на допълнителните парични вноски да „наподобява” правоотношението, породено от заем за потребление по чл. 240 ЗЗД, по помежду им съществуват сериозни различия. Така например, първото от тях не възниква от договор, а от сделка - решение на мнозинството от общото събрание на съдружниците, съответно на едноличния собственик на капитала, докато заемът за потребление съставлява реален договор и за неговото сключване е необходимо съгласието на двете страни, като освен това фактическият състав включва и допълнителен елемент - предоставянето на заемната сума от заемотателя на заемателя. Правоотношението по представяне на допълнителните парични вноски съдържа две насрещни задължения - задължението на съдружника, съответно едноличния собственик да изплати на дружеството допълнителната парична вноска и задължението на дружеството да върне вноската /евентуално и акцесорното задължение за лихва/, докато правоотношението по заема за потребление включва по принцип единствено задължението на заемателя да върне заетата сума на заемотателя.

При това положение, не намират фактическа и нормативна опора твърденията на свидетеля Д.И. на етапа на съдебното следствие, че в процесния случай са налице множество договори за заем, тъй като през релевантния период при търговско дружество „***** ЕООД не е установена необходимост от покриване на загуби. Както уместно отбелязва процесуалният представител на въззивника, органите по приходите по никакъв начин не са взели предвид обстоятелството, че при търговеца е била

налична втората алтернатива - временна необходимост от парични средства с оглед закупуването на конкретни недвижими имоти, обезпечаващи нормалното изпълнение на дейността му, в каквато насока са представени убедителни писмени доказателства. Отделно от това, при безспорната констатация, че едноличният собственик на капитала е обективирал в писмена форма решенията си за предоставяне на допълнителни парични средства на дружеството и изпълнението на част от тези задължения е удостоверено с приходни касови ордери, в които като основание се сочи „временна финансова помощ“, а останалите са внесени по банков път, напълно незаконосъобразно актосъставителят и наказващия орган са приели по същество, че се касае за привидни сделки по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД, прикриващи заеми за потребление, имайки предвид отсъствието на основния елемент от фактическия състав на това правоотношение - насрещни волеизявления за подобна облигационна обвързаност. В тази връзка е необходимо да се подчертае, както основателно изтъква адв. М. в подадената жалба, че върховната касационна инстанция в страната вече е имала възможността да отбележи, макар и по различен повод, че *„По отношение на решенията на общото събрание не се прилагат основанията за нищожност...по...ЗЗД. Недопустимо е позоваването на липса на предпоставките по [чл.134, ал.1 ТЗ](#) от лице, което няма качеството на съдружник и извън производството по [чл.74 ТЗ](#). На това основание е недопустимо и съдът служебно да извършва проверка за законосъобразност на решението на общото събрание по [чл.134, ал.1 ТЗ](#) при спор относно възникнало задължение за допълнителна парична вноска“* /в този смисъл вж. **решение №172/22.01.2015 по т.д. № 3721/2013 г. по описа на ВКС, ТК, I т.о., докладчик-съдия Т.К./**. Ето защо, ирелевантни са и аргументите за некоректно счетоводно отразяване, както и че в процесните решения не е конкретизирана съществуващата временна необходимост от парични средства, не е посочена разпоредбата на чл. 134, ал. 1 ТЗ и не е фиксиран срок за връщането им /апропо, съдебната практика приема, че е допустимо това да бъде сторено и с допълнително решение на общото събрание/едноличния собственик – вж. **решение № 58 от 13.06.2006 г. по т.д. № 604/2005 г., ВКС, ТК/**. Евентуалното неспазване на счетоводните стандарти, както и отсъствието на останалите изброени реквизити не подкрепя застъпената от органите по приходите теза, тъй като волята на едноличния собственик на

капитала е изразена ясно и както беше отбелязано в настоящото административнонаказателно производство е процесуално недопустимо инцидентно да се преценява законосъобразността на приетите решения за дружествено финансиране посредством допълнителни парични вноски. Доводите на юрк. Николаева, че с неподаването на декларацията по чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ се осуетяват контролът и проверката на произхода на средствата на жалбоподателя Г. не представляват легитимно основание органите по приходите да не зачетат едностранно и самоволно възникналите правоотношения по чл. 134, ал. 1 ТЗ, а хипотетичните опасения за произхода на средствата на физическото лице, послужили за допълнителни парични вноски, могат да бъдат разсеяни по предвидения в закона ред при инициране на производство за съответствие между имуществото и доходите на въззивника.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на въззивника е ангажирана в разрез с материалния закон, отчитайки отсъствието на валидно възникнали заемни правоотношения по чл. 240 ЗЗД, които да породят реципрочно задължение за заемотателя по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДДФЛ.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно, а това обезпредметява обсъждането на останалите релевиращи от страните доводи.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе служебно по извършените от страните разноси. От представените по делото пълномощно и договор за правна защита и съдействие е видно, че въззивникът е заплатила в брой сумата от 2 740,00 лв. за осъществено процесуално представителство пред настоящата инстанция от адв. К. М. от САК. В тази връзка, доколкото от наказващия орган не е отправено възражение за прекомерност, съдът намира, че Национална агенция за приходите следва да бъде осъдена да заплати процесната сума в пълен размер.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1
ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 106 състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло **наказателно** **постановление № 577271-F582345/14.05.2021** г., издадено от Д.С.Т. – директор на офис „Младост“ при ТД на НАП-София, с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ, обн. в ДВ бр. 95 от 24.11.2006 г., в сила от 01.01.2007 г./ на жалбоподателя М.А.Г., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 45 878,60 лева /четиридесет и пет хиляди осемстотин седемдесет и осем лв. и шестдесет ст./ за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДДФЛ, **като неправилно.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Национална агенция за приходите да заплати на жалбоподателя М.А.Г., ЕГН ***** разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2 740,00 /две хиляди седемстотин и четиридесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____